

Afhandlingen sigter er at bidrage til en fortsat udvikling af religionsundervisningen i skolen. Den er en undersøgelse af "Sekularisering og religion" med fokus på "fortællingen nøglerolle i folkeskolens religionsundervisning.

Undersøgelsen falder i to dele:

I: En religionssociologisk og historiefilosofisk redegørelse for folkeskolens religionsundervisning i et nationalt og historisk perspektiv. Denne del fremlægger en undersøgelse af fortælledidaktikkens nøglefunktion i religionsfaget i en sekulær æra.

II: I den anden del fastholdes det kulturhistoriske perspektiv på menneskets dannelse gennem en redegørelse for Paul Ricœurs filosofiske antropologi og hans refleksion over, hvorfor filosofien har behov for at formulere en religionshermeneutik med henblik på en almen pædagogisk begrundelse for skolens religionsundervisning.

Afhandlingen indledes med at indkredse og definere både religion og sekularisering som kulturelle og kollektive mentalitetsformer. Emile Durkheims teori om religionens elementære former og Charles Taylors historiefilosofiske værk om den sekulære æra udgør rammen for en idealtypisk fremstilling af folkeskolens religionsundervisning i den sekulære periode.

Ud fra Charles Taylors historiefilosofiske beskrivelse af den sekulære æra og en karakteristik af denne æras mentalitet, følger en fremstilling af folkeskolens religionsundervisning ud fra tre idealtypologier: Religionsundervisningen i den kristne skole, i den sekulære skole og i den kulturelle skole. I den sekulære skole er fortælling og religionsfrihed hovedkomponenterne i religionsundervisningen. Fortællingen, der har en nøglerolle i folkeskolen er fremstillingens fokus i denne del. Fortællingen erstattede katekismus undervisningens udenadslære. I løbet af det tyvende århundrede flyttede fortælledidaktikken fra folkeskolens historiefag til 'kristendom' og 'dansk'. I samme forbindelse (1960) ændres betegnelsen, så der i faget ikke længere skal undervises i 'bibelhistorie' men i 'de bibelske fortællinger'. De bibelske fortællinger er en alternativ måde at beskæftige sig med tro på, som passede med den sekulære kulturs forestillinger om religion. Det er en tilgang, der imaginært formidler forholdet mellem den enkelte og fællesskabet. Fortællingen bekræfter dennesidigheden i en sekulær og immanent forståelsesramme samtidig med, at fortællingen i kraft af sin form med begyndelse, ende og plotstyrede aktører og handlingsforløb kan genindskrive det transcendentale indirekte gennem en poetisk overskridelse.

Afhandlingens anden del er en religionsfilosofisk fremstilling af Ricœurs filosofiske antropologi med henblik på en almenpædagogisk begrundelse og en udvikling af religionsfagets undervisning med religiøse fortællinger. Med bestemmelsen af subjektet som 'det sårede cogito' formulerer Ricœur en filosofisk antropologi, der har den konkrete refleksion som den grundlæggende præmis for menneskets dannelse. Ricœur tøver med at formulere en filosofisk religionshermeneutik samtidig med, at han fastholder nødvendigheden af en sådan. Udfoldelsen af disse vanskeligheder er relevant for en gentænkning af forholdet mellem den almene pædagogik og religionspædagogikken.